

gig af den faktisk tilbagelagte afstand, men i et vist omfang tillige afhængig af befordringsformen og dermed de udgifter, der fulgte heraf. Der ydedes kun fradrag i tilfælde, hvor der kunne dokumenteres en udgift forbundet med befordringen.

Udgangspunktet var, at der ydedes et fradrag for udgifter til befordring med billigste kollektive transportmiddel i det omfang beløbet oversteg 2.000 kr. årligt. Hvor kollektiv transport ikke kunne anvendes, ydedes et fradrag for kørsel i egen bil efter særlige regler med en fast kilometersats. Den individuelle vurdering af den faktiske transportform medførte store administrative og forståelsesmæssige problemer og resulterede i de mere standardiserede regler, der gennemførtes i 1985.

Hovedprincippet i de regler der blev gennemført i 1985 er, at fradragets størrelse alene afhænger af afstanden mellem bopælen og arbejdspladsen og er helt uafhængig af transportformen. Fradraget ydes med en fast sats for befordring ud over en vis afstand, hvor kilometerbundgrænsen i princippet svarer til kronebundfradraget i de gamle regler. Herefter ydes en fast kilometersats op til en vis afstand, hvorefter fradraget kun ydes med en andel af den fulde sats for meget lang befordring. Denne reducerede sats er i overensstemmelse med de faldende

gennemsnitsudgifter pr. km ved transport over længere afstande.

En rest af de gamle køre-/ventetidsregler (særreglen) for kørsel i egen bil, hvor der ydes en særlig sats, når offentlig transport ikke anvendes var stadig gældende til og med 1998. Denne regel er i dag udfaset. Udfasningen fandt sted i forbindelse med skattereformen fra 1993.

Parallelt med, at der igennem de seneste 10-15 år er sket en markant reduktion af skatteprocenterne i indkomstskattesystemet, er den skattemæssige fradragsværdi af befordringsfradraget faldet fra knap 50 pct. i midtfirserne til ca. 39 pct. i dag (i en gennemsnitskommune).

Fra og med 2002 falder skatteværdien af de ligningsmæssige fradrag yderligere til ca. 33 pct., idet fradragene ikke længere kan foretages i grundlaget for bundskatten.

Som en kompensation for denne mistede skatteværdi indføres der fra og med 2002 en særlig ordning for befordringsfradraget, hvorefter fradraget forhøjes for lavtlønnede erhvervsaktive.

For en nærmere gennemgang af regelsættet bag befordringsfradraget henvises til svaret på spørgsmål S 1941.

I den følgende tabel er befordringsfradraget primo året opgjort.